

De gældende regler i forbruger aftalelovens § 13 e (varer og ikke-finansielle tjenesteydelser) og timesharelovens § 11 (brugsret til fast ejendom på timesharebasis) berøres således ikke af fortrydelsesreglerne efter artikel 6 i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Efter udvalgets opfattelse vil forbrugeren dog selvstændigt kunne fortryde kreditaftalen efter reglerne i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Efter direktivets artikel 6, stk. 7, 2. led, medfører forbrugeren udøvelse af fortrydelsesretten vedrørende en fjernsalgsaftale om en finansiell tjenesteydelse, at en til denne aftale knyttet anden fjernsalgsaftale om tjenesteydelser ophæves.

Udvalget foreslår med henblik på gennemførelse af denne bestemmelse, at der indføres en regel om bortfald af en fjernsalgsaftale om en finansiell tjenesteydelse, der er knyttet til en anden fjernsalgsaftale om tjenesteydelser.

Udvalget antager, at direktivbestemmelsen omfatter tilfælde, hvor der består en nær sammenhæng mellem hovedaftalen og den tilknyttede aftale, og hvor den tilknyttede aftale på grund af denne sammenhæng mister sin betydning, hvis hovedaftalen bortfalder. Hvis der ikke består en sådan nær sammenhæng mellem aftalerne, vil der derimod være tale om to selvstændige aftaler.

Bestemmelsen vil efter udvalgets opfattelse kun være relevant i tilfælde, hvor der overhovedet er adgang til at fortryde »hovedaftalen«, og således f.eks. ikke i tilfælde, hvor fortrydelsesfristen for denne aftale er udløbet, eller hvor hovedaftalen vedrører en finansiell tjenesteydelse, hvis pris afhænger af udsving på kapitalmarkedet.

Det følger videre af direktivbestemmelsen, at ophævelsen af den tilknyttede aftale ikke må medføre, at forbrugeren pålægges en bod. Efter udvalgets opfattelse må dette krav anses for opfyldt ved den gældende regel i § 13 e, stk. 2, der foreslås videreført uændret.

Der henvises til betænkningen side 183-185 og 258-259.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 23. Vedrørende forsikringsområdet henvises til lovforslagets § 31, nr. 1 (den foreslåede § 34 I i forsikringsaftaleloven).

4.2.6. Den erhvervsdrivendes opfyldelse af aftaler indgået ved fjernsalg vedrørende varer og ikke-finansielle tjenesteydelser.

Udvalget foreslår en videreførelse af den gældende regel i forbruger aftalelovens § 12 d om leverandørens opfyldelse af aftalen. Denne bestemmelse blev indsat ved lovændringen i 2000 med henblik på gennemførelse af artikel 7 i det generelle fjernsalgsdirektiv.

Der henvises til betænkningen side 272-273 og 292-293.

Justitsministeriet er enig i udvalgets forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 24.

4.2.7. Ret til opsigelse af aftaler om løbende tjenesteydelser.

Udvalget foreslår en videreførelse af de gældende regler i forbruger aftalelovens §§ 14 og 15 vedrørende forbrugeren ret til inden for nogle nærmere fastsatte længstevarsler at opsiges aftaler om visse løbende tjenesteydelser. Disse bestemmelser har været gældende uændret siden den oprindelige forbruger aftalelov af 1978.

Der henvises til betænkningen side 345-348.

Som det fremgår heraf, har udvalget overvejet at foreslå den gældende bestemmelse i § 14, stk. 1, udvidet til en generel regel, således at den blev gjort anvendelig også i forbindelse med andre løbende kontraktforhold end de i bestemmelsen nævnte (bortset fra de aftaler om avisabonnement mv., der er omfattet af reglerne i § 14, stk. 2 og 3). En generel bestemmelse skulle efter udvalgets opfattelse i givet fald ikke omfatte de løbende aftaler, for hvilke bindingsperioder og opsigelsesvarsler mv. er reguleret i særlovgivningen. Reglen skulle heller ikke gælde for forsikringsområdet, idet der på forsikringsområdet for nylig er foretaget en regulering af spørgsmålet om forsikringstagerens opsigelsesret.

Det fremgår videre, at udvalget med hensyn til længden af en generel maksimal bindingsperiode har overvejet en regel svarende til den gældende bindingsperiode for visse aftaler på 9 måneder kombineret med 3 måneders opsigelse. Udvalget har herved forudsat, at reglen – på samme måde som den gældende regel i § 14 – ikke skulle afspejle, hvad der er den deklaratoriske bindingsperiode i mangel af en aftale, men tværtimod være udtryk for en minimumsbeskyttelse, som skulle sikre, at forbrugeren under alle omstændigheder kunne komme ud af en løbende aftale efter samlet 1 år, uanset hvad parterne måtte have aftalt. Forbrugeren ville derudover have mulighed for at påberåbe sig, at et aftalt vilkår om uopsigelig i en